

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΕΚΡΟΦΑΝΕΙΑΣ

ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ !

Από ένα βιβλίο που κάνει κρότο. — Η Αμερικανίδα που έπχθε έκλαμψια. — Ο ναύτης που τόν έσωσαν τὰ δόντια τών πον-
τικών. — Τι εκέντευε νά πάθη ένας Ίρλανδός συνταγματάρχης. — Ο τρόμος του μεθιστοριογράφου Κόλλινς. — Έσώθη από
από ένα κερί. — Οι νεκροί του Πολέμου. — Η νεκροφάνεια στην Ελλάδα. — Τι έπχθε ένας εισπράκτωρ του Αρακείου.

Δέν ύπόχει βέβαια φριχτότερο πράμα παρά νά θαρτή κανείς ζωντανός. Καί όμως τó δυστύχημα τούτου δέν είνε σπάνιο, όπως μάς βεβαιώνει ο δόκτωρ Ουίλλιαμ Τέιβ του Λονδίνου μ'ένα βιβλίο του που έχει τόν τίτλο : «Πρόσορι ένταφιασμοί και πως μοροούν νά προληφθούν». Ο συγγραφέας αναφέρει όλες τις γνωστές από πεντηκονταετίες περιπτώσεις, κατά τις οποίες άνθρωποι νομισθέντες νεκροί έτάφισαν ή έπρόκειτο νά ταφούν. Ίδου μερικώς από τις περιεργότερες περιπτώσεις :

Κατά τó 1895 στην Αμερική μιá γυναίκα ένομισθή νεκρή. Τήν έβαλαν στό φέρετρο και τήν έπήγαμαν στην εκκλησία του χωριού, όταν έξαφνα έζεινοι που τήν κρατούσαν άκουσαν έλαφρό θόρυβο. Είδοδοπιαν άμέσως τούς συγγενείς της γυναίκας και ο Δήμαρχος έδωσε τήν άδεια νά ξεκαρφωθή τó φέρετρο. Σημειωτέον, ότι ή κηδεύει έγένοντο με τήν κάσσα κλειστή. Βρέθηκε λοιπόν ότι ή γυναίκα έπασχε άπό έκλαμψη και είχε νομισθή πεθαμένη. Έτσι έσώθηκε.

Γιά έναν Άγγλο ναύτη αναφέρεται τó έξης περίεργο πού συνέβη κατά τόν πόλεμο. Ο Τζέιμς Κρόβ ήταν βασιλιά πληρωμένος και τόσο έξασθένησε από τις διάφορες διαμετακομίσεις, όστε ένα βράδυ ένομισθή νεκρός και παρεδόθη σ' ένα γιατρό γιά νά ένεργήση νεκροφάνεια. Ο γιατρός έσκέπασε τó σωμα του ναύτη μ' ένα μουσαμά. Τó άκόλουθο πρωί (τό τρίτο δηλαδή πρωί μετά τó φαινομενικό θάνατό του) όταν ο γιατρός έξεσκέπασε τó σωμα, ο ναύτης βρέθηκε ν' άναπνή άόκη. Άνέστη λοιπόν τριήμερος ο Τζέιμς Κρόβ, έθεροταύθη και τώρα είνε ύπαξιωματικός.

Νόστιμο είνε και τó έπεισόδιο ενός Ίρλανδού συνταγματάρχου, πού ξαναγύρισε στη ζωή μετά τήν κατασκευή του φερέτρου του και τήν μισρή μολβένιας πλάκας πού έπρόκειτο νά καρφωθή επάνω με τ' όνομά του και τήν ημερομηνία του θανάτου του. Ο συνταγματάρχης έθύμισσε στά σωστά με τούς δικούς του, όταν συνήλθε :

— «Μωρέ, ζωντανό πηγαίνετε νά με θάψετε !» Διέταξε λοιπόν νά κάψουν άμέσως τó φέρετρο στη σήμα και τήν πλάκα νά τήν καρφώσουν στην τραπέζια γιά ύπόμνησι ότι δέν πρέπει ποτέ νά βιάζονται νά θάβουν τούς ανθρώπους.

Δέν συνέβη όμως δυστυχώς τó ίδιο και με μιá δυστυχημένη Ρωσίδα, της Τυγλίδος, πού ήτανε μάλιστα και άρραβωνισμένη. Οί νεκροφάνειες της κατέβαζαν νύκτας στό μνήμα, όταν άκουσαν παράνοια άδύνατα και βογγητά νά βγαίνουν από τήν κάσσα. Άντι νά σπάσουν τότε άμέσως τήν κάσσα, έτρεξαν έν σώματι νά βρουν τó γιατρό και τόν άστυνόμο. Άλλά ως πού νά φτάσουν αυτοί ή γυναίκα πέθανε στά σωστά.

Τó πρόσωπό της όταν άνοιξαν τó φέρετρο έφερε ίχνη τρομερής άγωνίας.

***

Τά περιστατικά της νεκροφάνειας έχοντες ύπ' όψει των μερικοί έλαβαν πρό του θανάτου των όλα τά μέτρα γιά νά μήν τύχη και ταρούν ζωντανοί. Ένας διάσημος άρχαιολόγος παρήγγειλε σ' έναν όρισμένο χειροόργο, μετά τó θάνατό του, νά τού άποχωρήσει τó κεφάλι από τó σωμα ή άν προτιμά νά τού βγάλη από τó στήθος τήν καρδιά. Έτσι, άν ήθελε νομισθή νεκρός, θά τόν άναστήσει τó μαχαίρι του χειροόργου. Ο Άγγλος έπίσκοπος Βερκελεύ, ο Δανιήλ Όκόνελ, ο λόρδος Λύττον έλαβαν παρόμοια μέτρα άσφαλείας. Ο μέγας μεθιστοριογράφος Ουίλκι Κόλλινς, ο συγγραφέας της «Λευκοντυμένης» είχε καταληφθή από τούμο μήν ταφή ζωντανός. Κάθε βράδυ, πριν κειμηθή (συνήθιζε νά εραγίζεται πέρα από τά μεσάνυχτα) άφηνε στό τραπέζι του ένα γράμμα, με τó όποιοιον παρήγγελλε στους συγγενείς του, άν τύχη και τόν βρουν πεθαμένο τó πρωί, νά στείλουν νά φωνάξουν άμέσως γιατρό γιά νά τόν εξετάση.

***

Τó προαναφερθέν βιβλίο του Τέιβ ένέπνευσε στόν «Κήρυκα της Νέας Υόρκης» τήν ιδέα νά ένεργήση έρευναν γιά τή νεκροφάνεια. Στις στήλες της μεγάλης αυτής εφημερίδος έδημοσιεύθησαν πολλές και διάφορες άπαντήσεις. Ο δόκτωρ Τέιβ απάντησε, ότι τó ζήτημα είνε

σπουδαίο και συγχάρι τήν εφημερίδα γιά τήν πρωτοβουλία της. Ο Τέιβ λέγει ότι έλαβε τώρα τελευταία έπιστολές μιáς Άγγλίδας άριστοκράτισσας, ή όποία τó γράφει : «Είμαι και έγω από κείνες πού ένομισθήσαν νεκρές και πού οι δικοί της έτοιμάζοντο νά τήν θάψουν. Άκουσα τó γιατρό νά λέη : «Είνε νεκρά». Καί δέν μπορούσα νά μιλήσω ή νά κινηθώ».

Μιά άλλη κυρία τήν έβαλαν στην κάσσα και ήσαν έτοιμοι νά τή θάψουν. Έξαφνα μιá λαυπάδα έπεσε άπάνω της, τó φόρεμά της έπηρε φρειά ή γυναίκα ξύπνησε από τó λήθαργο κραυγάζουσα. Εύτυχώς της έσβυσαν τή φρειά και τήν έγλύτωσαν.

Έν τούτους, βέβαιον είνε ότι, άν οι συγγενείς ενός άσθενους μπορεί ν' άπατηθουν και νά τόν νομίσουν νεκρό, ο γιατρός όμως είνε άδύνατον ν' άπατηθή ως προς τ' άληθινά σημεία του θανάτου. Ένας Άμερικανός γιατρός, ύπηρετήσας κατά τόν πόλεμο στό Γαλλικό μέτωπο και γράφας τές έντυπώσεις του, μάς πληροφορεί ότι στά πεδία των μαχών οι πρόσορι ένταφιασμοί είνε σπάνιοι. Προάρονος ένταφιασμούς όνομάζει εκείνους πού γίνονται βιαστικά, έπειτα από βεβαιωμένον μόν θάνατον, προτού όμως όκόμη άρχισεί ή σήψις.

«Θυμάμαι, λέγει, σέ μιá μέρα θάψαμε 200 νεκρούς λίγες ώρες μετά τó θάνατό τους, ύστερ' από μιá τρομερή μάχη στό Βερδέν... Ήσαν άραγε όλοι αυτοί οι δυστυχείς πραγματικώς νεκροί ;...»

«Γιά νά είμαστε βέβαιοι ότι έν' άτομο πέθανε, λέει ο ίδιος γιατρός, καλό είνε νά περιμένουμε ν' άρχισή ή σήψις. Υπάρχουν όμως και περιστάσεις πού ο γρήγορος ένταφιασμός είνε ειεργητικός γιά τούς ζωντανούς, όπως στην περίπτωση μολυσματικών νόσων, φυματίωσης κλπ.»

Ο ίδιος Άμερικανός γιατρός διηγείται : «Τó άπόγευμα της 14 Αυγούστου 1916, μετά μιá αίματηρή μάχη είδα μιá όβιδα νά σπάζη επάνω στό κεφάλι ενός πυροβολητού. Ο στρατιώτης, έπεσε χύμω, νεκρός καθ' όλα τά φαινόμενα. Τά μεσάνυχτα ένφ ένύριξα και πάλι μέσα στό πεδίο της μάχης, γιά νά ιδώ μήπως έλησμόνησαν κανένα τραυματία, συνέβη νά περάσω κοντά από τó ίδιο μέρος και έλληπίασα τó φανάρι μου στό πρόσωπο του πεσμένου στρατιώτου. Τά μάτια του ήταν όρθάνοιχα και ένα κύμα αίματος, πού είχε βγει από τó στόμα του και τά ρουθούνια του, είχε πηξει. Έζοκίταξα νά ιδώ πού τόν είχε χτυπήσει ή όβιδα, αλλά δέν είδα κανένα τραύμα. Έπειτα τó διάφορα μέλη του σώματός του και παρετήρησα ότι ούτε δύσκαμπτα ήταν ούτε κρά... Διέταξα άμέσως τούς νοσοκόμους νά βάλουν τó στρατιώτη επάνω σ' ένα φορείο και νά τόν μεταφέρουν στό έξοκλήρι πού μάς έχρησίμευε γιά πρόχειρο νοσοκομείο. Φαντασθήτε τήν έκπληξι μου όταν ένας ύπιατρος ήλθε στις τέσσερες, τó πρωί νά μου πη ότι ο νεκρός μου ξαναγύρισε στη ζωή και ότι έζητησε νά πη !...»

«Έξη βδομάδες αργότερα, ο στρατιώτης αυτός, Μερτνόν καλούμενος, επέστρεψε πρό συνταγιά του έντελώς θεραπευμένος. Στην περίπτωση αυτή τó ζούλιομα του έγκεφάλου είχε σταματήσει όλες τις λειτουργίες του οργανισμού. Δέν ύπηχε δηλαδή ούτε παλμός της καρδιάς, ούτε σημειον άναπνοής και άν οι άντρες πού έθαβαν τούς νεκρούς είχαν έσθει, καθώς έκαναν πολλές φορές, κατά τά μεσάνυχτα, άντι νά έρθουν τó πρωί ο δυστυχημένος εκείνος άνθρωπος θά έροίγετο ζωντανός στον τάφο. Και θά ήταν κρίμα, γιατί κοντά στά άλλα ο Μερτνόν ήταν ένα καλό και όμορφο παλληκάρι.»

Στά 1893 σ' ένα χωριο, κοντά στό Παρίσι, συνέβη ένα περίεργο περιστατικό. Μιά κοπέλα ήλικίας 19 ετών, Μαργαρίτα Μπιοιερβάλ τ' όνομά της, έπρόμαξε από τήν εμφάνισι μερικόν χοροφυλάκων πού ένόμισε πως ήσαν νά τήν συλλάβουν, έβγαλε μιá δυνατή φωνή κ' έπεσε σέ νευρική κρίσι. Μετά τήν κρίσι αυτή τήν έπιασε βαθύς λήθαργος ή «κατάληπτικός ύπνος», ο όποιος εράτησε 14 χρόνια. Άπό τήν κατάσταση αυτήν συνήλθε σιγά-σιγά, έζησε όμως έτσι μόνο λίγους μήνες και τή φορά αυτή ή Μαργαρίτα Μπιοιερβάλ κοιμήθηκε γιά πάντα...

Και στην Ελλάδα έχοιμε περιπτώσεις νεκροφάνειας. Στη Τζιά μιá γυναίκα έδωσε σημεία ζωής λίγες στιγμές πρό της ταφής της, συνήλθε και έζησε σ' τη πολλά, άποκτήσασα και απογόνους. Πρό όλίγων ετών ζώσας άκόμη ο πασίγνωστος στις Άρσακειάδες της έποχης Ίωάννης

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τι είναι το χρήμα :

Νά μιιά πρωτότυπη ερώτη-η, την όποίαν άληθύθυνε μιιά άγγλική έφημερίδα στους άναγνώστas της.

Άπό τás χιλιάδas τών άπαντήσεων αί όποίαι έλήφθησαν στά γραφεία της έν λόγω άγγλικής έφημερίδoς έβροβεύθησαν μόνον τρείς.

Η πρώτη έλεγε : «Τό χρήμα είναι ένας θεός στον όποτον πιστεύουν όλοι οί άνθρωποι, άνεξαρτήτως της θρησκείας που έχουν».

Η δευτέρα ύπεστήριζε ότι : «Τό χρήμα είναι τό μόνον μέσον διά του όποίου ό άνθρωπος άμείβεται διά τούς κόπους του και άπολαμβάνει τή ζωή».

Και ή τρίτη, ή όποία και έλαβε τό πρώτον βραβείον, είναι ή γνώμη, όποία έλεγε ότι : «Χρήμα είναι τό διεθνές διαβατήριον μέ τό όποτον μπορεί κανείς νά πάη σέ όλα τά μέρη του κόσμου — έκτός του ουρανού — και ό δημιουργός όλων έν γένει τών πραγμάτων που βλέπουμε και άκούομε έκτός της... εδτιχίας!»

Πολύ περιεργη άλήθεια ή βραβεύθεισα αυτή γνώμη, και πολύ σοφή!

Πέσα αυτόκίνητα υπάρχουν στον κόσμο

Σύμφωνα με μιιά τελευταία στατιστική που έγινε στις Ηνωμένες Πολιτείας, μέχρι της 31 Δεκεμβρίου του 1926 ο αριθμός των αυτοκινήτων τά όποία κυκλοφορούν σέ όλο τόν κόσμο άνέρχεται εις 23.000.000 ! Κατά την αυτήν πάντοτε στατιστική ή κατανομή στά διάφορα κράτη είναι ή εξής :

- Αμερική 19.843.900, Αγγλία 906.600, Γαλλία 763.500, Καναδάς 719.700, Αυστραλία 297.3000, Γερμανία 291.900, Βέλγιον 119.600, Ιταλία 108.700.

Η ασθένεια του καρκίνου

Μιά πολύ ένδιαφέρουσα και άρεκετά ένθαρουντική άνακοίνωσις έγένετο εσχάτως στην ιατρική σχολή του Πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης, από τό διάσημο άμερικάνο γιατρό "Ανιγν". Ο άμερικανός αυτός επιστήμων, ό όποιος έμελέτησε επί πολύ την θεωρίαν της γεννήσεως του φοβερού αυτού νοσήματος άπεφάνθη ότι την τελευταίαν πενηντοσταετίαν οί άσθενείς οί όποιοι άποθνήσκουν εκ καρκίνου είναι καταφανώς όλιγότεροι παρά άλλοτε.

Αί στατιστικά του μεγάλου Γάλλου παθολόγου Μπέιλ αί όποία έδημοσιεύθησαν τό 1816 έδειχσαν ότι επί 2.000 θανάτων οί 400 είχαν αίτιαν τόν καρκίνον ένφ κατά τás τελευταίas στατιστικάς ή άναλογία τών εκ του καρκίνου προσερχομένων θανάτων είναι μόλις 7 οιο.

Επιλέγων ό διαπρεπής ιατρός έχει την γνώμη, ότι ή ασθένεια του καρκίνου τείνει νά εκφυλισθῃ, λαμβανομένου ότι δε υπ' όφιν τάσημερινά μέσα της έπιστήμης είναι κατά πολύ τελειότερα από άλλοτε, δεν είναι δύσκολον νά συμπεράνωμεν ότι ύστερα από λίγα έτη και αυτοί οί όλιγοι καρκινοπαθείς δεν θά είναι δύσκολο νά θεραπευθώσι, άφου ή έντασις της ασθένειας βαινει όλονέν ελαττωμένη.

Γαλιτσιότος, εισπράκτωρ της «Φιλεκπαιδευτικής Έταιρείας», ό χαϊδευτικά έπικαλούμενος «Μπάριμα Γιαννάκης». Τόν άγαπούσαν όλες για τό κέφι του και για τ' άστεία του, τά «πιπερίτα». Λοιπόν ό εύθυμολόγος αυτός Κεφαλλονίτης κόντησε νά την πάθη. "Επειτα από μιιά μακριά και έξαντλητική άρρώστεια, ένα πρωί έννομίσθη από τούς δικούς του νεκρός. Του έφεραν την κάσσα του, τόν έβαλαν μέσα, άλλ' όταν τόν εσήκωσαν νά τόν πάνε στό Νεκροταφείο, ό μπάριμα Γιαννάκης άνοιξε τό μάτια του κ' έκοίταξε γύρω του με άπορία. "Ετσι την έγλύτωσε, και τό διηγείτο χαμιμά φορά στις δασκάλες του Άρσακειού.

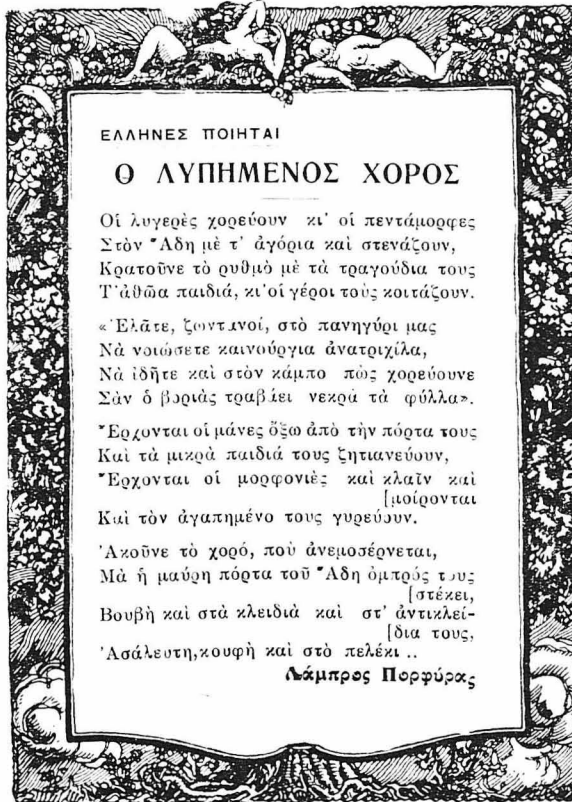
ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Στό αιςχροδικείο

- Παραδέχεσαι λοιπόν, ότι ειχες μαργαρίνη στό βούτηρό σου.
- Άκούσατε όμως από τόν άστυγάτορ, κύριε Πρόεδρε, που ειπε ότι ύπρχε πολύ λίγη μαργαρίνη.
- Πεντακόσια φράγκα πρόστιμο για νά βάλης γνάσι.
- Ο καταδικασθείς κάτι ψιθυρίζει.
- Είπες τίποτε ;
- Όχι, κύριε Πρόεδρε. Συλλογίζομαι πόση μαργαρίνη πρέπει νά βάλω τώρα για νά βγάλω αυτό τό πρόστιμο.

- Η χαμαριέρα που την έδιωξαν.
- Πριν νά φύγω κυρία έχω νά σάς ειπώ μερικά πράγματα.
- Σέ άκούω.
- Έν πρώτοις είμαι περισσότερο όμορφη από την κυρία. Ο κύριος μου τό ειπε. "Επειτα μου πάνε καλλίτερα τά φορέματα της κυρίας, παρά σ' αυτή. Ο κύριος μου τό ειπε κι' αυτό. "Αλλά έννε κι' ένα άλλο. Κάνω έρωτα πολύ καλλίτερα από την κυρία.
- Κι' αυτό ο κύριος σου τό ειπε ;
- Όχι. Αυτό μου τό ειπε ό σπαφίρ.

- Ποιά είναι τό μακρύτερο ταξείδι ;
- Ο γύρος του κόσμου.
- Καθόλου. Τό μακρύτερο ταξείδι τό κάνει ή γυναίκα για νά φθάση στην ήλικία τών τριάντα χρόνων. Της χροιάζονται τούλάχιστον σαγναία τέντε χρόνια.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΛΥΠΗΜΕΝΟΣ ΧΟΡΟΣ

Οί λυγρές χορεύουν κι' οί πεντάμορφες
Στόν "Αδη με τ' άγόρια και στενάζουν,
Κρατούνε τό ρυθμό με τά τραγούδια τους
Τ' άθώα παιδιά, κι' οί γέροι τούς κοιτάζουν.

«Ελάτε, ζωντινοί, στό πανηγύρι μας
Νά νοιώσετε καινούργια άνατριχίλα,
Νά ιδήτε και στόν κάμπο πώς χορεύουνε
Σάν ό βροιάς τραβεί νεκρά τά φύλλα».

"Ερχονται οί μάνες έξω από την πόρτα τους
Και τά μικρά παιδιά τους ζητιανεύουν,
"Ερχονται οί μορφονιές και κλαίει και
[μοιρώνται
Και τόν άγαπημένο τους γυρεύουν.

"Ακούνε τό χορό, που άνεμοσέρνεται,
Μά ή μαύρη πόρτα του "Αδη όμψός της
[στέκει,
Βουβή και στά κλειδιά και στ' αντικλει-
[δία τους,
"Ασάλευτη, κούφή και στό πελάι ..

Λάμπρος Πορφύρας

Κηδέουν την κυρία Ντυβάλ. "Η εκκλησιαστική τελετή έτελείωσε κι' έτοιμάζονται ν' άνεβούν στά άμάξια. Ο έργολάβρος που διευθύνει τά της κηδείας τοποθετεί τόν καθένα στην θέσι του. Πλησιάζει τόν κύριο Ντυβάλ και τόν οδηγεί στό πρώτο άμάξι. "Αλλ' εκείνος βλέπει ότι βρίσκεται μέσα ή πεθερά του και κομπιάζει.

- Δεν άναβαίνω σ' αυτό τό άμάξι.

- Σάς παρακαλώ κύριε Ντυβάλ είναι ή θέσις σας.

- Μου είναι άδιάφορο. Θά μπώ στό δεύτερο άμάξι.

- Μά θά παρεξηγηθῃτε κύριε. Αυτό άπαιτούν οί τύποι.

- Νά πάνε στό διάβολο οί τύποι. Δεν θά πάω στό νεκροταφείο με την πεθερά μου.

- Σάς ικετεύω, κύριε. Μην επιμένετε.

- Εστώ. "Αλλά σάς γνωστοποιώ, ότι μου κάνετε πένθυμη όλη την ήμερα μου!

Σ' ένα μικρό ξενοδοχείο της Νέας Υόρκης, ό διευθυντής έτοποθέτησε σέ κάθε δωμάτιο την πινακίδα.

«Μην καπνίζετε» θυμηθήτε την προκαία του "Γροκί».

Κάτω από αυτήν την πινακίδα έγραψε ό ταξειδεύων γάλλος δημοσιογράφος Γουσταύος Λιμπώ:

«Μη φτίνετε» θυμηθήτε την πλημύρα του Μισοσιπῆ».

Η δόξα είναι ό ήλιος τών νεκρών κατά τόν Μπαλζάκ.

Δέν υπάρχουν ώρατες φυλακές, ούτε άσχημοι έρωτες.

Τό χρήμα είναι καλός ύπηρέτης, αλλά κακός κύριος.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Δέν άπήντητα ποτέ μου άνθρωπο που νά μην ξεγελάστηκε στά όνειρά του και τις προσδοκίες του και που νά μη μάτωσε ή καρδιά του από κάποια κρυφή πληγή.

Σατωβριάνδος

Μιά μόνον λέξις γυναικός, ένα μόνον χαμόγελο, ένα μόνον βλέμμα την προδίδουν. Τό πάν συνοματεί έναντίον της, και αυτή ή σιωπή της άκόμη.

Βολταίρες

Κάθε ψυχή είναι άδελφή της ψυχής μας.

Λαμαρτίνος

Η παντομένη γυναίκα είναι δούλη την όποίαν πρέπει νά γνωρίζωμε ν' άναβιβάζουμε σέ θρόνο.